

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΔΔΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΑΡΓΑΡΗ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ, 20.06.2023 (ΑΡ. ΠΡΟΣΦ. 36705/16)

Λάμπρος Σαπλαούρας
Δικηγόρος, Μ.Δ.Ε.

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στις 17 Ιουνίου 2016 υποβλήθηκε η υπ' αριθμόν 36705/16 προσφυγή της Ελένης Μάργαρη κατά της Ελλάδας με αντικείμενο την παραβίαση του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής της προσφεύγουσας (άρθρο 8 ΕΣΔΑ), καθώς και του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής της ενώπιον των εθνικών αρχών (άρθρο 13 ΕΣΔΑ). Ειδικότερα, η προσφυγή αφορούσε τη δημοσίευση της φωτογραφίας και των προσωπικών δεδομένων της προσφεύγουσας στον Τύπο για διάστημα έξι μηνών δυνάμει του άρθρου 2 (β) του ν. 2472/1997 ως ίσχυε κατά το επίδικο διάστημα, αφοτου της απαγγέλθηκαν κατηγορίες για την τέλεση μίας σειράς αδικημάτων, μεταξύ των οποίων και η ένταξη σε εγκληματική οργάνωση κατ' άρθρο 187 παρ. 1 και 5 ΠΚ.

Το Δικαστήριο, ελέγχοντας την εφαρμογή των περιορισμών του δικαιώματος προστασίας της ιδιωτικής ζωής της προσφεύγουσας κατ' άρθρο 8 παρ. 2 ΕΣΔΑ, απεφάνθη ότι τα αξιοποιούμενα από τις κρατικές αρχές μέσα κατά την επεξεργασία των ευαίσθητων προσωπικών της δεδομένων υπήρξαν δυσανάλογα του επιδιωκόμενου σκοπού της προστασίας της δημόσιας ασφάλειας. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο απεφάνθη ότι πράγματι η γενόμενη επεξεργασία αποτέλεσε αδικαιολόγητη επέμβαση στην ιδιωτική της ζωή, παραβιάζοντας με τον τρόπο αυτό τις επιταγές του άρθρου 8 της Σύμβασης.

II. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Στις 16 Νοεμβρίου 2015 η προσφεύγουσα συνελήφθη μαζί με έξι ακόμη άτομα ως ύποπτη για την τέλεση των αδικημάτων της συνέργειας σε απάτη, της πλαστογραφίας και της χρήσης πλαστών εγγράφων, καθώς και για συμμετοχή και ένταξη σε εγκληματική οργάνωση κατ' άρθρο 187 παρ. 1 και 5 ΠΚ. Η προσφεύγουσα αφέθηκε στη συνέχεια ελεύθερη με αναστολή υπό τον όρο της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα.

Στις 25 Νοεμβρίου 2015 το Τμήμα Ασφαλείας του Α.Τ. Ανατολικής Αττικής αιτή-

θκε από τον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών να δημοσιοποιήσει τα προσωπικά δεδομένα και τις φωτογραφίες των κατηγορούμενων σύμφωνα με το άρθρο 2 (β) και το άρθρο 3 παρ. 2 του ν. 2472/1997 με σκοπό την προστασία της κοινωνίας από την τέλεση περαιτέρω αδικημάτων και τη διευκόλυνση της διερεύνησης της συμμετοχής των κατηγορούμενων σε άλλες υποθέσεις.

Κατόπιν τούτου, ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Αθηνών εξέδωσε την υπ' αριθμό Φ34/2015 διάταξη, επιτρέποντας τη δημοσίευση των προσωπικών δεδομένων και των φωτογραφιών των κατηγορουμένων, συμπεριλαμβανομένης και της προσφεύγουσας, από οποιαδήποτε μέσα ενημέρωσης και ιστότοπους για περίοδο έξι μηνών και συγκεκριμένα από τις 2 Δεκεμβρίου 2015 έως τις 2 Ιουνίου 2016. Η διάταξη, εν συνεχεία, εγκρίθηκε από τον Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, ο οποίος έκρινε ότι πληρούνται όλες οι νόμιμες προϋποθέσεις για την έκδοσή της.

Η ανακοίνωση δημοσιεύτηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2015 στον ιστότοπο της Ελληνικής Αστυνομίας, αναφερόμενη σε μέλη εγκληματικής οργάνωσης που διέπρατταν απάτες σε βάρος ιδιοκτητών ακινήτων στην περιοχή του Ψυχικού και της Βούλας. Η προσφεύγουσα ήταν το τρίτο κατά σειρά πρόσωπο στο οποίο γινόταν αναφορά στην ανακοίνωση. Συγκεκριμένα, η ανακοίνωση ανέφερε ότι τα εν λόγω άτομα είχαν κατηγορηθεί «για αδικήματα απάτης που διαπράχθηκαν από κοινού, πλαστογραφία και χρήση πλαστών εγγράφων, έκδοση πλαστών πιστοποιητικών, πλαστογράφηση εγγράφων, εν γνώσει τους υποβολή ψευδούς μηνύσεως και παράβαση του νόμου σε σχέση με το ξέπλυμα χρήματος, όπως ισχύει».

Η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι ενημερώθηκε από φίλους για τη δημοσίευση των προσωπικών της δεδομένων που είχαν αναπαραχθεί σε διάφορα μέσα ενημέρωσης και ιστοσελίδες στις 26 Δεκεμβρίου 2015. Στη συνέχεια ζήτησε αντίγραφο της εισαγγελικής εντολής, το οποίο έλαβε στις 11 Ιανουαρίου 2016. Σε αντίθεση με το περιεχόμενο της δημοσιευθείσας ανακοίνωσης, στην εισαγγελική εντολή η προσφεύγουσα αναφερόταν τέταρτη κατά σειρά, ενώ τα αδικήματα για τα οποία κατηγορούταν κάθε κατηγορούμενος διακρίνονταν σαφώς μεταξύ τους.

Με το πέρας της κύριας έρευνας οι κατηγορούμενοι παραπέμφθηκαν για δίκη στο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων Αθηνών. Με την υπ' αριθ. 3126/2017 απόφαση που εκδόθηκε στις 22 Ιουνίου 2017, η προσφεύγουσα κρίθηκε ένοχη και καταδικάστηκε σε φυλάκιση έντεκα ετών και έξι μηνών χωρίς αναστολή. Η προσφεύγουσα και οι συγκατηγορούμενοί της άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Οι ως άνω εφέσεις συζητήθηκαν στις 16 Σεπτεμβρίου 2022 και σε μεταγενέστερες ημερομηνίες. Η προσφεύγουσα δεν εμφανίστηκε ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, ούτε εκπροσωπήθηκε, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την απόρριψη της έφεσής της ως ανυπεράσπιστη και τον χαρακτηρισμό της ως φυγόδικου.

III. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΩΝ

1. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑΣ

Η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η δημοσίευση της φωτογραφίας και των προσωπικών της δεδομένων στον Τύπο για περίοδο έξι μηνών, συνιστούσε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, δεδομένης της παράλειψης προηγούμενης ενημέρωσής της, της στέρησης του δικαιώματος προ-

σβολής της εισαγγελικής διάταξης που επέτρεψε την ως άνω δημοσίευση και της μη διάκρισής της από τους συγκατηγορούμενους της όσον αφορά τα αδικήματα για τα οποία είχε κατηγορηθεί.

Πιο συγκεκριμένα η προσφεύγουσα επεσήμανε την απουσία αξιολόγησης της αναγκαιότητας δημοσίευσης της φωτογραφίας της και των προσωπικών της δεδομένων κατά τη διαδικασία έκδοσης της εισαγγελικής διάταξης, υπό το πρόσχημα της «χρησιμότητας» των ως άνω πληροφοριών, μεμφόμενη μάλιστα την ελληνική νομοθεσία ως αντιβαίνουσα στην ΕΣΔΑ, λόγω της παντελούς έλλειψης αιτιολογίας της ως άνω εισαγγελικής διάταξης, η οποία σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της δημιουργούσε τεκμήριο ενοχής της.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα χαρακτήρισε άδικη την απουσία από την ανακοίνωση της αστυνομίας –η οποία δημοσιεύτηκε και στον Τύπο– της διάκρισης μεταξύ των κατηγορουμένων, όπως αυτή αποτυπωνόταν στην εισαγγελική διάταξη, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα είχε κατηγορηθεί για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση και όχι για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, πράξεις διακριτές σύμφωνα με τον ελληνικό Ποινικό Κώδικα. Επεσήμανε δε τόσο την αδυναμία της να προσφύγει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων για την ουσιώδη αυτή διαφορά που εντοπιζόταν στο περιεχόμενο μεταξύ εισαγγελικής διάταξης και της ανακοίνωσης στον Τύπο, ενώ σημείωσε και την παράλειψη της ανακοίνωσης να αναφέρει ότι η ίδια αφέθηκε ελεύθερη μετά την απολογία της.

2. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Από την άλλη πλευρά, η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι δεν έλαβε χώρα παραβίαση του Ελληνικού Συντάγματος ή της ΕΣΔΑ, ισχυριζόμενη ότι η δημοσίευση των προσωπικών δεδομένων και της φωτογραφίας της προσφεύγουσας υπήρξε σύννομη και είχε λάβει χώρα δυνάμει του νόμου 2472/1997 και συγκεκριμένα βάσει των διατάξεων των άρθρων 2 (β) και 3 παρ. 2 (β) του ως άνω νόμου. Ιδίως επεσήμανε ότι το άρθρο 3 παρ. 2 (β) του ως άνω νόμου προέβλεπε τη μη εφαρμογή του όσον αφορά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από δικαστικές ή διωκτικές αρχές στο πλαίσιο της ποινικής δικαιοσύνης.

Περαιτέρω, ισχυρίστηκε ότι η αιτιολογική σκέψη 43 του προοιμίου της Οδηγίας 95/46/ΕΕ επέτρεπε στα κράτη μέλη να επιβάλλουν περιορισμούς σε ορισμένες από τις προβλεπόμενες υποχρεώσεις του υπευθύνου της επεξεργασίας, εφόσον οι περιορισμοί αυτοί είναι απολύτως αναγκαίοι για τη διαφύλαξη της δημόσιας ασφάλειας, καθώς και εάν κρίνονται απαραίτητοι για ποινικές έρευνες και διώξεις. Υποστήριξε δε ότι το άρθρο 8 της ως άνω Οδηγίας προέβλεπε τη νομιμότητα της επεξεργασίας ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων σχετικά με ποινικές καταδίκες υπό τον όρο ότι τελεί υπό τον έλεγχο δημόσιας αρχής.

Τέλος, η Κυβέρνηση επεσήμανε ότι η ως άνω δημοσίευση είχε νόμιμο σκοπό, δηλαδή την προστασία της κοινωνίας και τη διερεύνηση άλλων αδικημάτων που ενδέχεται να διέπραξαν οι κατηγορούμενοι. Τόνισε δε, ότι οι σκοποί αυτοί είχαν αναφερθεί ρητά στην εισαγγελική διάταξη, η οποία μάλιστα ανέφερε ρητά τις κατηγορίες σε βάρος του κάθε κατηγορουμένου, καθώς και τις σχετικές διατάξεις του ν. 2472/1997 που επέτρεπαν τη δημοσίευση, η οποία μάλιστα είχε διαταχθεί για περιορισμένο χρονικό διάστημα, και συγκεκριμένα για την ελάχιστη προβλεπόμενη

περίοδο, αφού έλαβε χώρα έλεγχος της νομιμότητάς της από δύο εισαγγελείς, συγκεκριμένα τον εισαγγελέα Πρωτοδικών και τον εισαγγελέα Εφετών.

IV. Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Δικαστήριο, αναγνωρίζοντας κατ' αρχήν ότι η δημοσιοποίηση των ευαίσθητων δεδομένων της προσφεύγουσας, και συγκεκριμένα της φωτογραφίας της από κοινού με τα προσωπικά της στοιχεία και τις κατηγορίες που αντιμετώπιζε, αναμφισβήτητα συνιστά επέμβαση των Αρχών στην ιδιωτική της ζωή, διαπίστωσε ότι για την κατάφαση της παραβίασης του άρθρου 8 της Σύμβασης οφείλει, κατά την ακολουθούμενη μεθοδολογία του¹ να εξετάσει εάν η παρέμβαση αυτή υπήρξε δικαιολογημένη βάσει του άρθρου 8 παρ. 2 της Σύμβασης, ήτοι εάν η παρέμβαση αυτή αποδεδειγμένα υπήρξε σύμφωνη με τον νόμο, επεδίωκε τουλάχιστον έναν από τους θεμιτούς σκοπούς που αναφέρονται στο εν λόγω άρθρο και τέλος ότι ήταν αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών αυτών στο πλαίσιο μιας δημοκρατικής κοινωνίας.

Στο πλαίσιο αυτό το Δικαστήριο πρόεβη στις ακόλουθες κρίσεις:

1. ΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Πρώτο σταθμό στην εξέταση από το Δικαστήριο των κριτηρίων εφαρμογής του άρθρου 8 παρ. 2 αποτέλεσε ο έλεγχος της τήρησης της νομοθεσίας από τις εθνικές Αρχές. Ο έλεγχος αυτός, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου οφείλει να επεκτείνεται τόσο στα τυπικά στοιχεία του κανόνα δικαίου όσο και στην ουσιαστική του ισχύ². Πιο συγκεκριμένα, το Δικαστήριο, μολονότι δεν έχει θεσπίσει νομοθετικά πρότυπα ως προς την ακολουθητέα από τις κυβερνήσεις διαδικασία για την έκδοση και εφαρμογή κανόνων δικαίου, ούτε έχει προβεί σε διακρίσεις μεταξύ των διάφορων μορφών που μπορεί να λαμβάνουν οι τελευταίοι³, θεωρεί ότι για τη διαπίστωση της εφαρμογής του κριτηρίου της τήρησης της νομοθεσίας, η εκάστοτε εφαρμοστέα νομοθετική διάταξη οφείλει αφενός να απολαμβάνει τυπικής ισχύος⁴, ανεξάρτητα από τη μορφή που μπορεί να λάβει κατά περίπτωση ο κανόνας δικαίου, αφετέρου δε να είναι εύκολα προσβάσιμη και οι συνέπειές της να μπορούν να προβλεφθούν επαρκώς από τους πολίτες⁵.

Στο πλαίσιο αυτό, στην εξεταζόμενη υπόθεση, το Δικαστήριο επεσήμανε ότι το άρθρο 2 (β) του ν. αριθ. 2472/1997, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προέβλεπε το δικαίωμα του αρμόδιου εισαγγελέα να δίνει εντολή για τη δημοσίευση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε σχέση με ορισμένα αδικήματα, θέτοντας κατ' αρχήν ως απαραίτητη προϋπόθεση τη γνωστοποίηση της εισαγγελικής εντολής στο υποκείμενο των προσωπικών δεδομένων, την αιτιολόγησή της και το δικαίωμα του υποκειμένου να την προσβάλει. Κατά παρέκκλιση από τα

¹ W. Schabas, *The European Convention on Human Rights: A Commentary*, 2015, σελ. 402.

² *Ibidem*, σελ. 402-403.

³ J. Gerards, *General Principles of the European Convention on Human Rights*, 2019, σελ. 199.

⁴ ΕΔΔΑ *Leyla Şahin κατά Τουρκίας*, αρ. προσφ. 44774/98, παρ. 88· ΕΔΔΑ *Sanoma Uitgevers B.V. κατά Ολλανδίας*, αρ. προσφ. 38224/03, παρ. 83· ΕΔΔΑ *Biržietis κατά Λιθουανίας*, αρ. προσφ. 49304/09, παρ. 50.

⁵ ΕΔΔΑ *The Sunday Times κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αρ. προσφ. 6538/74 παρ. 29.

παραπάνω, η αμέσως επόμενη διάταξη προέβλεπε τη μη τήρηση των ως άνω προϋποθέσεων για ορισμένα αδικήματα, συμπεριλαμβανομένων των αδικημάτων της σύστασης και της ένταξης σε εγκληματική οργάνωση. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, προβλεπόταν η αυτόματη εκτέλεση της εισαγγελικής διάταξης με μόνη νομιμοποιητική απαίτηση την επικύρωσή της από τον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Εφετών εντός είκοσι τεσσάρων ωρών.

Δυνάμει των ανωτέρω, δεδομένου ότι στην εξεταζόμενη υπόθεση η δημοσιοποίηση των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων της προσφεύγουσας πραγματοποιήθηκε κατ' εφαρμογή της προαναφερθείσας διάταξης, η οποία πληρούσε τις ελάχιστες προϋποθέσεις προσβασιμότητας και προβλεψιμότητας από τους πολίτες, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η γενόμενη παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή της προσφεύγουσας υπήρξε σύμφωνη με την υφιστάμενη νομοθεσία και ως εκ τούτου πληρούται το πρώτο κριτήριο για την εφαρμογή της εξαίρεσης του άρθρου 8 παρ. 2 ΕΣΔΑ.

2. ΕΠΙΔΙΩΞΗ ΘΕΜΙΤΩΝ ΣΚΟΠΩΝ

Δεύτερη βασική προϋπόθεση για να θεωρηθεί δικαιολογημένη μία παρέμβαση στο δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής αποτελεί η επιδίωξη ενός θεμιτού σκοπού στο πλαίσιο της παρέμβασης αυτής. Η Σύμβαση, αποβλέποντας στον προσδιορισμό των θεμιτών αυτών σκοπών, προβαίνει στην εξαντλητική καταγραφή τους⁶. Έτσι, ρητά αναφέρεται ότι μία παρέμβαση από δημόσια αρχή επιτρέπεται μόνο όταν πρόκειται για μέτρο που εξυπηρετεί «την εθνικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την οικονομικήν ευημερίαν της χώρας, την προάσπισιν της τάξεως και την πρόληψιν ποινικών παραβάσεων, την προστασίαν της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων».

Η εξέταση του κριτηρίου αυτού, μολοντί φαινομενικά αυστηρή λόγω του περιοριστικού χαρακτήρα των θεμιτών σκοπών παρέμβασης, ουσιαστικά εξαιτίας του ιδιαίτερου εύρους των προβλεπόμενων σκοπών έχει αποκτήσει για το Δικαστήριο μειωμένη σημασία⁷. Σε κάθε περίπτωση, προβαίνοντας στον σχετικό έλεγχο, το Δικαστήριο σημείωσε ότι ο σκοπός τον οποίο εξυπηρετεί το δικαίωμα των Αρχών να προβαίνουν στη δημοσιοποίηση ευαίσθητων δεδομένων σε σχέση με ποινικές διώξεις ή καταδίκες κατά το άρθρο 2 (β) ν. 2472/1997 διαλαμβάνεται ήδη από το νομοθετικό κείμενο. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη σχετική διάταξη, η δημοσιοποίηση των στοιχείων εξυπηρετεί «την προστασία του κοινωνικού συνόλου, των ανηλίκων, των ευάλωτων ή ανίσχυρων πληθυσμιακών ομάδων και την ευχερέστερη πραγμάτωση της αξίωσης της Πολιτείας για τον κολασμό των παραπάνω αδικημάτων». Άλλωστε, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι και ο Εισαγγελέας, ο οποίος εξέδωσε τη σχετική διάταξη, αιτιολόγησε τη δημοσιοποίηση των δεδομένων της προσφεύγουσας και των συγκατηγορούμένων της, επικαλούμενος την ανάγκη προστασίας της κοινωνίας από την τέλεση νέων αδικημάτων και συλλογής περαιτέρω πληροφοριών σε σχέση με τα διωκόμενα ή άλλα αδικήματα.

⁶ J. Gerards, *General Principles*, ό.π., σελ. 220-221.

⁷ Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η απόφαση ΕΔΔΑ *Novikova κατά Ρωσίας*, 26.04.2016, 25501/07, παρ. 143, όπου το Δικαστήριο, παρά τις διατυπωθείσες αμφιβολίες του ως προς την επιδίωξη ενός θεμιτού σκοπού από τις Αρχές, δέχθηκε την πλήρωση του κριτηρίου αυτού «for the sake of argument».

Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η δημοσίευση πραγματοποιήθηκε με σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών του κοινωνικού συνόλου, επιδιώκοντας συνεπώς θεμιτούς σκοπούς σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 2 της Σύμβασης. Κατόπιν τούτου, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι πληρούται και το δεύτερο απαραίτητο για την εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 2 ΕΣΔΑ στοιχείο, και συνεπώς μόνη εκκρεμότητα για τη διαπίστωση του θεμιτού χαρακτήρα της παρεμβάσεως στο δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή της προσφεύγουσας αποτελεί η διάγνωση της αναγκαιότητας του μέτρου στο πλαίσιο μίας δημοκρατικής κοινωνίας.

3. ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΜΙΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Τελευταίο κριτήριο που υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου για τη διαπίστωση της ορθότητας εφαρμογής του περιορισμού του άρθρου 8 παρ. 2 ΕΣΔΑ αποτελεί η αναγκαιότητα λήψης του μέτρου στο πλαίσιο της λειτουργίας μίας δημοκρατικής κοινωνίας. Η αξιολόγηση αυτή αποβλέπει κατά το Δικαστήριο στη διερεύνηση του κατά πόσο οι Αρχές έχουν επιτύχει μία «δίκαιη ισορροπία μεταξύ των αντικρουόμενων συμφερόντων του ατόμου και της κοινωνίας συνολικά»⁸.

Το Δικαστήριο εκκίνησε τον συλλογισμό του σημειώνοντας ότι σύμφωνα με την ΕΣΔΑ μια παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή ενός προσώπου θεωρείται αναγκαία στο πλαίσιο μιας δημοκρατικής κοινωνίας, και ως εκ τούτου δεν αποτελεί παραβίαση της Σύμβασης, μόνο εφόσον ανταποκρίνεται σε μια πιεστική κοινωνική ανάγκη, η οποία είναι ανάλογη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού και οι λόγοι που επικαλούνται οι εθνικές αρχές ως αιτιολογία της είναι σχετικοί και επαρκείς. Το Δικαστήριο με την επίκληση των ως άνω κριτηρίων αξιοποίησε τη διαμορφωθείσα με τις υποθέσεις *Handyside*⁹ και *Sunday Times*¹⁰ «φόρμουλα» για τη διαπίστωση της ύπαρξης του στοιχείου της αναγκαιότητας του εξεταζόμενου μέτρου.

Εξετάζοντας κατ' αρχάς στο πλαίσιο της μεθοδολογίας αυτής τις απαιτήσεις που έχει θέσει το Δικαστήριο για τη διάγνωση της ύπαρξης «πιεστικής κοινωνικής ανάγκης», διαπιστώνεται ότι η εν λόγω ανάγκη απαιτείται να αναφέρεται στην ύπαρξη μίας γνήσιας, αντικειμενικής και επαρκώς σημαντικής ανάγκης επιβολής περιορισμού ενός δικαιώματος¹¹, είναι δε συνυφασμένη η έννοια της ανάγκης με την απαίτηση λήψης του λιγότερο επαχθούς για τα θεμελιώδη δικαιώματα του θιγόμενου μέρους μέτρου¹². Η απαίτηση, από την άλλη πλευρά, να είναι οι λόγοι επιβολής του εν λόγω περιοριστικού μέτρου από τις Αρχές «σχετικοί και επαρκείς», είναι δηλωτική της ανάγκης να είναι με μία ορισμένη επάρκεια το περιοριστικό μέτρο κατάλληλο να εξυπηρετήσει την εκπλήρωση ενός τουλάχιστον σκοπού δημοσίου συμφέροντος¹³. Τέλος, το κριτήριο της αναλογίας μεταξύ της πιεστικής κοινωνικής ανάγκης και του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού αποτελεί ρητή αναφορά στην εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας, η οποία εντοπίζεται στην ανάγκη να επιτευχθεί

⁸ ΕΔΔΑ *Smith and Grady* κατά *Ηνωμένου Βασιλείου*, αρ. προσφ. 33985/96 και 33986/96, παρ. 87· *Vereinigung demokratischer Soldaten Österreichs* και *Gubi* κατά *Αυστρίας*, παρ. 36· ΕΔΔΑ *Dudgeon* κατά *Ηνωμένου Βασιλείου*, παρ. 53.

⁹ ΕΔΔΑ *Handyside* κατά *Ηνωμένου Βασιλείου*, αρ. προσφ. 5493/72.

¹⁰ ΕΔΔΑ *Sunday Times* κατά *Ηνωμένου Βασιλείου*, αρ. προσφ. 6538/74.

¹¹ ΕΔΔΑ *Vajnai* κατά *Ουγγαρίας*, αρ. προσφ. 33629/06 παρ. 54-55.

¹² J. Gerards, *General Principles*, ό.π., σελ. 236-239.

¹³ *Ibidem*, σελ. 231.

δίκαιη ισορροπία μεταξύ των επιδιωκόμενων στόχων και των θιγόμενων από τον περιορισμό δικαιωμάτων¹⁴.

Στο πλαίσιο της διερεύνησης των ως άνω προϋποθέσεων το Δικαστήριο έκρινε ως ακολούθως:

α) Αναζητώντας αρχικά το απαιτούμενο στοιχείο της αναγκαιότητας του περιοριστικού της ατομικής ελευθερίας μέτρου, το Δικαστήριο επεσήμανε ότι στην προκειμένη περίπτωση, ο αρμόδιος εισαγγελέας πρόβαλε την ανάγκη προστασίας της κοινωνίας ως θεμιτό στόχο της δημοσιοποίησης των προσωπικών δεδομένων της προσφεύγουσας, εδράζοντας την απόφασή του αυτή στην ανάγκη συλλογής από το κοινό περισσότερων πληροφοριών για άλλα πιθανά αδικήματα που ενδέχεται να έχει διαπράξει η ίδια και οι συγκατηγορούμενοί της¹⁵. Επιπλέον, σημείωσε ότι η εισαγγελική διάταξη περιείχε μόνο τις πληροφορίες που ήταν απολύτως απαραίτητες για την επίτευξη αυτών των σκοπών, δηλαδή τη φωτογραφία και τα αδικήματα για τα οποία κατηγορήθηκε η προσφεύγουσα, χωρίς περαιτέρω δήλωση που θα μπορούσε να θεωρηθεί πιθανή παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας.

Συναφώς, το Δικαστήριο επεσήμανε ότι έχει ήδη διαπιστωθεί το γεγονός ότι η αντικειμενική χρησιμότητα των φωτογραφιών που τραβήχτηκαν από τις αρχές μετά τη σύλληψη ενός ατόμου που είναι ύποπτο για διάπραξη αδικήματος μπορεί να καταστήσει τη διατήρησή τους «*απαραίτητη σε μια δημοκρατική κοινωνία*» για τους σκοπούς της καταπολέμησης του εγκλήματος¹⁶. Αντίστοιχα, με την παρούσα το Δικαστήριο έκρινε ότι και η δημοσίευση περαιτέρω πληροφοριών σχετικά με τα αδικήματα για τα οποία έχουν ασκηθεί ποινικές δίωξεις δύναται να εξυπηρετήσει μια επαρκώς επιτακτική κοινωνική ανάγκη στις επικρατούσες συνθήκες, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τον προσωρινό χαρακτήρα του μέτρου αυτού.

β) Όσον αφορά την αξιολόγηση της αναλογικότητας της δημοσίευσης, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι οι κατ' αρχήν προβλεπόμενες κατά το ελληνικό δίκαιο εγγυήσεις στην περίπτωση δημοσίευσης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα με εντολή του Εισαγγελέα στο πλαίσιο εκκρεμούσας ποινικής διαδικασίας, όπως η ενημέρωση του κατηγορούμενου και η χορήγηση δικαιώματος προσβολής της διάταξης, δεν λαμβάνουν εφαρμογή στην περίπτωση σύστασης ή ένταξης σε εγκληματική οργάνωση.

Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο επισημαίνοντας αρχικά τον προβληματικό χαρακτήρα της θέσπισης μίας διάταξης της οποίας μόνη τυπική προϋπόθεση για τη δημοσίευση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων αποτελεί η προηγούμενη έγκριση από τον Εισαγγελέα Εφετών, χωρίς τον προσδιορισμό ορισμένων κριτηρίων για την παροχή της έγκρισης αυτής, έκρινε πως το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν απολάμβανε δικαιώματος ακρόασης και προσφυγής κατά της εισαγγελικής διάταξης για τη δημοσίευση της φωτογραφίας και των προσωπικών της δεδομένων αποτελεί παραβίαση του άρθρου 8 της Σύμβασης.

Τούτο διότι, μολοντί η Σύμβαση δεν προβλέπει ρητά ορισμένες διαδικαστικές απαιτήσεις για την εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 2 αυτής, παρά ταύτα επιτάσσει η σχετική διαδικασία λήψης

¹⁴ Ibidem, σελ. 242 επ.

¹⁵ Βλ. διεξ. από Π. Αρμανέτο, *Προσωπικά Δεδομένα: Ερμηνεία κατ' άρθρο*, 2018, σελ. 16 επ.

¹⁶ ΕΔΔΑ *Suprunenko κατά Ρωσίας*, αρ. προσφ. 8630/11, παρ. 65.

αποφάσεων να είναι δίκαιη και να τηρεί τον δέοντα σεβασμό των συμφερόντων που διασφαλίζονται από αυτήν, επιτρέποντας στο πληττόμενο μέρος να διεκδικήσει τα δικαιώματά του σύμφωνα με το άρθρο 8 υπό όρους δικαιουσύννης βάσει μίας σαφώς ορισμένης διαδικασίας¹⁷. Σχετικά, το Δικαστήριο σημείωσε ότι η προσφεύγουσα θα έπρεπε τουλάχιστον να έχει ενημερωθεί πριν από τη δημοσιοποίηση των δεδομένων της, καθώς το γεγονός ότι της έχει ασκηθεί ποινική δίωξη δεν περιορίζει το εύρος προστασίας της ιδιωτικής της ζωής ως «συνηθισμένο άτομο»¹⁸.

Τέλος, αναφορικά με το γεγονός ότι η ανακοίνωση της αστυνομίας δεν προέβαινε σε σαφή διάκριση μεταξύ των αδικημάτων που είχε τελέσει έκαστος των κατηγορουμένων, παρόλο που η εισαγγελική διάταξη περιέγραφε με επαρκή σαφήνεια τα ακριβή αδικήματα για την τέλεση των οποίων έκαστος ήταν ύποπτος, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι Αρχές ενήργησαν κατά παράβαση της Σύμβασης. Τούτο διότι κατά τη δημοσιοποίηση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων σχετικών με την άσκηση ποινικών δίωξεων από τις Αρχές απαιτείται να αντικατοπτρίζεται επακριβώς η υφιστάμενη κατάσταση και οι κατηγορίες που εκκρεμούν σε βάρος του κατηγορούμενου, δυνάμει της ενισχυμένης προστασίας που επιβάλλεται κατά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που σχετίζονται με ποινικές κατηγορίες λόγω της ιδιαίτερης ευαισθησίας των δεδομένων αυτών¹⁹.

Στο πλαίσιο αυτό το Δικαστήριο, διαπιστώνοντας ότι οι λόγοι, που οδήγησαν στην παρέμβαση στο δικαίωμα της προσφεύγουσας για τον σεβασμό της ιδιωτικής της ζωής από την εισαγγελική διάταξη και τη σχετική δημοσιοποίηση των ευαίσθητων δεδομένων της από την αστυνομία, δεν υπήρξαν εν προκειμένω επαρκείς και ότι τα μέτρα που έλαβαν οι Αρχές ήταν δυσανάλογα του επιδιωκόμενου σκοπού, απεφάνθη ότι πράγματι οι κρατικές Αρχές προέβησαν σε παραβίαση του άρθρου 8 της Σύμβασης. Αναφορικά, τέλος, με την τυχόν παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την παραπάνω απόφασή του ως προς την παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, έκρινε ότι, παρά το παραδεκτό της προσφυγής, δεν ήταν απαραίτητη η εξέταση της.

V. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η έκδοση της παρούσας απόφασης και η διάγνωση από το Δικαστήριο ότι η προβλεπόμενη στο τελευταίο εδάφιο της περίπτωσης (β) του άρθρου 2 ν. 2472/1997 διαδικασία για τη δημοσιοποίηση ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα αντίκειται στις διατάξεις της ΕΣΔΑ σχετικά με την προστασία της ιδιωτικής ζωής κατ' άρθρο 8²⁰ έχει σημαίνοντα χαρακτήρα για την ελληνική έννομη τάξη. Τούτο, διότι, παρά την εφαρμογή του Γενικού Κανονισμού για την Προστασία των Δεδομένων και την ενσωμάτωση της Οδηγίας 2016/680 στην εθνική νομοθεσία, το κρίσιμο εδάφιο εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να ρυθμίζει τη διαδικασία για την ανακοίνωση και δημοσιοποίηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με ποινικές δίωξεις και καταδί-

¹⁷ ΕΔΔΑ *Ciubotaru* κατά Μολδαβίας, αρ. προσφ. 27138/04, παρ. 51.

¹⁸ ΕΔΔΑ *Sciaccia* κατά Ιταλίας, αρ. προσφ. 50774/99, παρ. 2.

¹⁹ Βλ. σχετικά *Latvijas Republikas Saeima (Penalty points)*, C-439/19, EU:C:2021:504.

²⁰ Βλ. διεξοδ. ανάλυση από Φ. Παναγοπούλου-Κουτνατζή, «Άρθρο 8», σε: Ι. Σαρμάς/Ξ. Κοντιάδης/Χ. Ανθόπουλος, *ΕΣΔΑ Κατ' άρθρο ερμηνεία*, 2021, σελ. 423 επ.

κες για τα αναφερόμενα στο τελευταίο εδάφιο της περίπτωσης (β) του άρθρου 2 ν. 2472/1997 αδικήματα, δυνάμει της αυτούσιας μεταφοράς του στο άρθρο 84Α παρ. 7 ν. 5002/2022, με το οποίο προσφάτως μεταρρυθμίστηκε η διαδικασία δημοσιοποίησης προσωπικών δεδομένων από την εισαγγελική αρχή²¹.

Η εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου έρχεται να προστεθεί στην κριτική που έχει ασκήσει μεγάλο μέρος της θεωρίας²², αλλά και η ΕΕΔΑ²³ σχετικά με τα ζητήματα συνταγματικότητας και συμβατότητας με την ΕΣΔΑ της δυνατότητας δημοσιοποίησης προσωπικών δεδομένων σχετικά με ποινικές διώξεις ή καταδίκες με εισαγγελική διάταξη, ως θίγουσας τα θεμελιώδη δικαιώματα των διωκόμενων και κατηγορούμενων προσώπων.

Η κριτική αυτή μπορεί κατ' αρχάς να εντοπιστεί στην προσβολή του τεκμηρίου αθωότητας του κατηγορούμενου με τη δημοσιοποίηση του ονόματός του και των στοιχείων του αδικήματος για το οποίο κατηγορείται. Τούτο διότι, όπως έχει επισημανθεί²⁴, η δημοσιοποίηση αντιστρατεύεται την πεμπουσία του τεκμηρίου, δηλαδή την απαίτηση οι συνέπειες της δίωξης να μην δρουν επιβαρυντικά για τη θέση του κατηγορουμένου στην ακροαματική διαδικασία. Συναφώς, η ανακοίνωση ονομάτων και λοιπών στοιχείων από την αρμόδια εισαγγελική αρχή, η οποία προσδίδει αναπόφευκτα κύρος για την κοινή γνώμη, δύναται στην πράξη να οδηγήσει στην επιβολή επιπλέον κυρώσεων στον κατηγορούμενο, ήτοι της δημόσιας διαπόμπευσής του²⁵ και του στιγματισμού του ως ενόχου, τις οποίες μάλιστα δεν έχει τα μέσα να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά²⁶. Ο στιγματισμός αυτός του κατηγορούμενου ως ενόχου, δύναται σε αρκετές περιπτώσεις να οδηγήσει στην εν τοις πράγμασι μετακύλιση του βάρους απόδειξης στον ίδιο τον κατηγορούμενο, καθώς είναι δυσχερής η υποστήριξη της άποψης ότι οι δικαστές και οι ένορκοι ουδόλως θα επηρεαστούν από δημοσιεύματα του Τύπου τα οποία θα προβάλουν ουσιαστικά ως τετελεσμένα τα διωκόμενα αδικήματα²⁷. Χαρακτηριστική άλλωστε είναι η σχετική επισήμανση της Λ. Μήτρου σχετικά με την αντιμετώπιση από την Εισαγγελία του κατηγορούμενου του οποίου τα στοιχεία έχουν με πράξη της δημοσιευθεί: «Εάν η ίδια η Εισαγγελία έχει δώσει τα στοιχεία, δεν είναι εύκολο να μεταβάλει και να δηλώσει ότι μεταβάλλει άποψη, όταν αλλάζουν τα δεδομένα. Ενδέχεται δε να μη διαβλέψει κι εκτιμήσει ορθά τα νέα δεδομένα, καθώς είναι πιθανό, υποσυνείδητα, να προσπαθεί να καταλήξει η δίκη σε συνάρτηση με τη δημοσιοποίηση, ώστε να μην εκτεθεί εκ των υστέρων η Εισαγγελία»²⁸.

²¹ Για τις αρνητικές συνέπειες της δημοσιοποίησης προσωπικών δεδομένων ασθενεστέρων ομάδων, βλ. διεξοδ. Φ. Παναγοπούλου-Κουτνατζή, *Η δημοσιοποίηση φωτογραφιών οροθετικών εκδιδομένων ως μέτρο για την προστασία της δημόσιας υγείας*, ΕφημΔΔ 2012, σελ. 459 επ.

²² Βλ. ενδ. Λ. Μήτρου, *Η δημοσιότητα της κύρωσης ή η κύρωση της δημοσιότητας*, 2012· Π. Αρμανέτο, *Προσωπικά Δεδομένα*, ό.π., σελ. 13-23.

²³ Βλ. Εισήγηση της Ολομέλειας της ΕΕΔΑ με τίτλο *Η δημοσιοποίηση δεδομένων σχετικά με ποινικές διώξεις ή καταδίκες*, 13.11.2008.

²⁴ Βλ. Λ. Μήτρου, *Η δημοσιότητα της κύρωσης*, ό.π., σελ. 17, 47, 182.

²⁵ Π. Αρμανέτος, *Προσωπικά Δεδομένα*, ό.π., σελ. 16.

²⁶ Εισήγηση ΕΕΔΑ 13.11.2008, ό.π., σελ. 13-14.

²⁷ Γ. Ρήγος, *Το τεκμήριο της αθωότητας – Η μεταχείριση από τα ΜΜΕ των δραστών, πραγματικών ή υποτιθεμένων, εγκληματικών πράξεων*· τι σημαίνει ότι «κάθε άνθρωπος μέχρι την αμετάκλητη καταδίκη του για ορισμένο έγκλημα θεωρείται αθώος», ΠοινΧρον ΜΒ, σελ. 625-636.

²⁸ Λ. Μήτρου, *Η δημοσιότητα της κύρωσης*, ό.π., σελ. 182-183.

Περαιτέρω, αντίστοιχη με τη διαπίστωση του Δικαστηρίου, σχετικά με τον προβληματικό χαρακτήρα της απουσίας ενδίκων μέσων κατά της Εισαγγελίας στην περίπτωση των εξαιρέσεων του τελευταίου εδαφίου του άρθρου 2 (β) ν. 2472/1997, είναι η γνώμη της ΕΕΔΑ ότι ο ενδιαφερόμενος, του οποίου τα δικαιώματα θίγονται και ήδη βρίσκεται στη δυσμενή θέση του κατηγορουμένου, στερείται οποιουδήποτε μέσου άμυνας και προστασίας των συμφερόντων και των δικαιωμάτων του και συνεπώς γεννάται ζήτημα πρόσβασής του στη δικαιοσύνη (άρθρο 20 παρ. 1 Σ. και άρθρο 6 παρ. 1) για τον έλεγχο των περιορισμών που επιβάλλονται με τη δημοσιοποίηση των δεδομένων²⁹.

Τέλος, αναφορικά με τον έλεγχο της αναλογικότητας του εν λόγω μέτρου ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, υποστηρίζεται ότι απαρέγκλιτη προϋπόθεση για τη νομιμότητα της δημοσιοποίησης των δεδομένων κατηγορουμένων σχετικά με ποινικές δίωξεις πρέπει να αποτελεί η αυστηρή εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με το είδος των δεδομένων που δημοσιοποιούνται, την επιλογή της χρονικής στιγμής που πραγματοποιείται η δημοσιοποίηση και τους λόγους που την επιτάσσουν, οι οποίοι οφείλουν να είναι επαρκώς και σαφώς διατυπωμένοι. Επομένως, η ίδια η διάταξη του Εισαγγελέα οφείλει να καταδεικνύει το γεγονός ότι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της υπό εξέταση περίπτωσης δεν αφήνουν αμφιβολίες για την αποτελεσματικότητα του μέτρου της δημοσιοποίησης. Αντίθετα, στις περιπτώσεις, όπου η δημοσιοποίηση στοιχείων δεν δύναται *in concreto* να έχει ως αποτέλεσμα την προστασία του κοινωνικού συνόλου και τον κολασμό του αδικήματος θα συνιστά μέτρο μη πρόσφορο και μη αναγκαίο³⁰.

Στο σημείο αυτό αξίζει να επισημανθεί ότι παρά την ασκηθείσα κριτική σχετικά με τον χαρακτήρα της δημοσιοποίησης των στοιχείων του κατηγορούμενου και του σχετικού αδικήματος για το οποίο διώκεται ως κατ' αρχήν δυσανάλογο μέτρο για την ικανοποίηση του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού, το Δικαστήριο, αναμφίβολα λαμβάνοντας υπόψη και το διευρυμένο περιθώριο εκτίμησης που αναγνωρίζει στις εθνικές έννομες τάξεις ως προς τον τρόπο επίτευξης μίας δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του ατομικού και κοινωνικού συμφέροντος³¹, φαίνεται να θεωρεί σκόπιμη και θεμιτή τη δημοσίευση τόσο φωτογραφιών όσο και λοιπών στοιχείων ταυτότητας κατηγορουμένων για την τέλεση σοβαρών αδικημάτων, καθώς και επαρκείς τους διακηρυγμένους από τις αρχές λόγους που την επιβάλλουν³². Αντίστοιχα, φαίνεται να αναγνωρίζει ότι μόνη η δημοσιοποίηση των στοιχείων του κατηγορουμένου, ακόμη και εάν βρίσκεται υπό κράτηση από τις αρμόδιες αρχές, δεν επαρκεί για να θεωρηθεί ότι παραβιάζονται τα θεμελιώδη δικαιώματα του κατηγορουμένου.

Αντιθέτως, σημαίνουν για το Δικαστήριο ζήτημα φαίνεται να αποτελεί η απουσία σαφών και δίκαιων διαδικασιών, στο πλαίσιο των οποίων οι θιγόμενοι θα έχουν τη δυνατότητα να προσπίσουν τα θεμελιώδη δικαιώματά τους υπό όρους δικαιοσύνης. Η άποψη αυτή φαίνεται να επιβεβαιώνει την Αρχή Προστασίας Δεδομένων όταν, με την υπ' αριθμόν 128/2012 Απόφασή της³³, πρότεινε την ανάληψη νομοθετικής πρωτοβουλίας, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι κατά

²⁹ Εισήγηση ΕΕΔΑ 13.11.2008, ό.π., σελ. 16.

³⁰ *Ibidem*, σελ. 18.

³¹ ΕΔΔΑ Μάργαρη κατά Ελλάδα, αρ. προσφ. 36705/16 παρ. 53· *Funke κατά Γαλλίας*, 25.02.1993, παρ. 55, Series A no. 256-A.

³² ΕΔΔΑ Μάργαρη κατά Ελλάδα, ό.π., παρ. 56.

³³ Απόφαση 128/2012, ΑΠΔΠΧ, διαθέσιμη στην [επίσημη σελίδα της Αρχής](#).

την τέλεση της προβλεπόμενης από τον ν. 2472/1997 δημοσιοποίησης ευαίσθητων δεδομένων κατηγορούμενων με διάταξη του Εισαγγελέα, τα μέτρα που λαμβάνονται από τις Αρχές θα είναι απολύτως αναγκαία και πρόσφορα για την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού³⁴. Συγκεκριμένα, η υιοθέτηση των μέτρων, τα οποία η Αρχή πρότεινε να λαμβάνονται κατά τη δημοσιοποίηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με ποινικές διώξεις και καταδίκες για εγκλήματα, ήτοι η αιτιολόγηση της διάταξης από τον Εισαγγελέα, ο σαφής προσδιορισμός του τρόπου και του χρόνου εφαρμογής της, καθώς και η πρόβλεψη δικαιώματος προσφυγής κατά της διάταξης με ανασταλτικό αποτέλεσμα, και στην περίπτωση των αδικημάτων του τελευταίου εδαφίου της περίπτωσης (β) του άρθρου 2 ν. 2472/1997, θα είχε πιθανότατα οδηγήσει στη διαμόρφωση μίας επαρκώς σαφούς και δίκαιης διαδικασίας, η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα την αναγνώριση των ληφθέντων από τις Αρχές μέτρων ως ανάλογων των επιδιωκόμενων σκοπών, καθιστώντας με τον τρόπο αυτό την εθνική νομοθεσία σύμφωνη με το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ. □

³⁴ Δ. Μαρκοπούλου/Β. Τσουκαλά, *Δεδομένα Προσωπικού Χαρακτήρα*, 2014, σελ. 34.